

104.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 stycznia 1934 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Przemysłu i Handlu o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o powoływaniu nadzwyczajnych komisji rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu.

Na podstawie art. 10 ust. 3 oraz art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o powoływaniu nadzwyczajnych komisji rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 604) zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. (1) Minister Opieki Społecznej zgłasza na Radę Ministrów wnioski o poddanie załatwienia zatargu zbiorowego przez nadzwyczajną komisję rozjemczą albo z własnej inicjatywy, albo w razie uwzględnienia podania zainteresowanych osób lub organizacji.

(2) W podaniu należy wykazać, że zatarg zagroża ogólnopństwowym interesom gospodarczym, a w szczególności podać:

- a) jaka ilość pracowników jest objęta zatargiem,
- b) jakie znaczenie ogólnogospodarcze posiada gałąź pracy, objęta zatargiem, oraz
- c) jakie skutki gospodarcze powoduje wstrzymanie pracy w gałęzi, objętej zatargiem.

§ 2. (1) W razie łącznego wystąpienia wszystkich uczestników zatargu nadzwyczajna komisja rozjemcza może zawiesić na czas przez nią określony postępowanie celem umożliwienia polubownego zakończenia zatargu.

(2) Po bezskutecznym upływie okresu zawieszenia, postępowanie zostaje automatycznie wznowione.

§ 3. (1) Nadzwyczajna komisja rozjemcza wzywa w charakterze uczestników zatargu zbiorowego:

- a) ze strony pracodawców — związki (stowarzyszenia zawodowe lub gospodarcze) lub poszczególnych pracodawców,
- b) ze strony pracowniczej — związki zawodowe pracownicze (stowarzyszenia zawodowe) zarejestrowane na podstawie dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 209) albo na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808).

(2) W razie nieistnienia na terenie objętym zatargiem związków zawodowych pracowniczych lub uchylenia się ich od uczestnictwa w postępowaniu przed nadzwyczajną komisją rozjemczą, komisja mo-

że wydać orzeczenie wprost lub po dopuszczeniu w charakterze uczestnika zatargu delegacji pracowniczej (§ 7 ust. 3).

§ 4. Minister Opieki Społecznej czuwa nad działalnością nadzwyczajnej komisji rozjemczej, zwłaszcza nad niezależnością obrad komisji od wpływów postronnych, tudzież nad sprawnością jej urzędowania.

§ 5. (1) Czynności członka nadzwyczajnej komisji rozjemczej wykonywane są honorowo.

(2) Powołanie funkcjonariusza państwowego lub samorządowego na członka komisji stanowi delegację urzędową, wykonywaną z ramienia jego władzy przełożonej na jej koszt.

§ 6. (1) Wszelkich środków technicznych potrzebnych do urzędowania nadzwyczajnej komisji rozjemczej udziela na wniosek przewodniczącego komisji właściwy okręgowy inspektor pracy, w którego okręgu ma działać nadzwyczajna komisja rozjemcza. W szczególności inspektor pracy powinien dostarczyć komisji lokalu oraz przydzielić na czas prac komisji urzędnika inspekcji pracy w charakterze sekretarza komisji.

(2) Doręczanie pism i wezwań komisji odbywa się za pośrednictwem właściwego miejscowo urzędu Inspekcji Pracy zgodnie z przepisami o postępowaniu administracyjnym.

§ 7. (1) Postępowanie przed nadzwyczajną komisją rozjemczą wolne jest od wszelkich opłat.

(2) Uczestnicy zatargu biorą udział w posiedzeniach nadzwyczajnej komisji rozjemczej bądź osobiście, bądź przez swoich pełnomocników, przy czym pełnomocnikami pracodawców mogą być osoby przez nich zatrudnione. Osoby występujące w imieniu związków i stowarzyszeń powinny posiadać upoważnienie na piśmie, wydane przez statutowo przewidziany organ związku lub stowarzyszenia. Do pełnomocnictw udzielanych przez poszczególnych pracodawców mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

(3) Delegacja pracownicza przed dopuszczeniem jej do udziału w charakterze uczestnika postępowania, obowiązana jest złożyć dowody, wykazujące, w jaki sposób została wyłoniona. Dowody te przed rozpatrzeniem ich przez nadzwyczajną komisję rozjemczą powinny być zaopiniowane przez właściwego inspektora pracy.

Skład nadzwyczajnej komisji rozjemczej.

§ 8. Komplet nadzwyczajnej komisji rozjemczej składa się:

- a) z przewodniczącego, wyznaczonego przez Ministra Opieki Społecznej,
- b) członka, wyznaczonego przez Ministra Sprawiedliwości,
- c) członka, wyznaczonego przez ministra właściwego ze względu na gałąź pracy, objętą zatargiem,
- d) z ławników powołanych w równej liczbie, nie przekraczającej czterech, przez przewodniczącego komisji ze stałej listy kandydatów, zgłoszonych przez izby przemysłowo-handlowe oraz najliczniejsze zrzeszenia pracowniczych związków zawodowych (§ 12),

e) z ławników niestałych, powołanych przez przewodniczącego komisji w równej liczbie z pośród kandydatów, zgłoszonych przez uczestników zatargu (§ 13).

§ 9. (1) Po powzięciu przez Radę Ministrów uchwały o poddaniu załatwienia zatargu przez nadzwyczajną komisję rozjemczą Minister Opieki Społecznej powołuje przewodniczącego komisji i zwraca się do Ministra Sprawiedliwości oraz ministra właściwego ze względu na gałąź pracy, objętą zatargiem, o wyznaczenie swoich przedstawicieli do komisji.

(2) W wypadku powstania zatargu w gałęzi pracy, należącej do właściwości dwóch lub większej ilości ministrów, Minister Opieki Społecznej zwraca się do wszystkich ministrów zainteresowanych o wyznaczenie trzeciego członka komisji za wspólnym porozumieniem.

§ 10. Członkiem nadzwyczajnej komisji rozjemczej może być ten, kto:

- a) posiada obywatelstwo polskie,
- b) ukończył 30 lat,
- c) odznacza się znajomością stosunków gospodarczych i społecznych terenu, na którym wynikł zatarg.

§ 11. Przewodniczący nadzwyczajnej komisji rozjemczej przewodniczy na posiedzeniach oraz wydaje zarządzenia związane ze zwoływaniem komisji, wyznaczeniem miejsca i terminów posiedzeń, zbieraniem i zabezpieczeniem dowodów, badaniem świadków i biegłych oraz ogłaszaniem orzeczenia.

§ 12. W celu ustalenia stałej listy kandydatów na ławników nadzwyczajnej komisji rozjemczej Minister Opieki Społecznej zwraca się raz na trzy lata do izb przemysłowo - handlowych za pośrednictwem związku izb oraz do liczniejszych centralnych zrzeszeń pracowniczych związków zawodowych o przedstawienie kandydatów na ławników, w liczbie po pięciu dla każdej z najważniejszych gałęzi przemysłu i handlu, według rozdzielnika, ułożonego przez Ministra Opieki Społecznej. Lista ta w razie potrzeby może być uzupełniana przed upływem 3-letniego terminu.

§ 13. (1) Ławników niestałych powołuje przewodniczący nadzwyczajnej komisji rozjemczej z pośród kandydatów, zgłoszonych przez uczestników zatargu.

(2) W razie uchylenia się uczestników zatargu od zgłoszenia kandydatów na ławników niestałych, a także w przypadku, gdy uczestnikiem jest delegacja pracownicza — ławników niestałych powołuje przewodniczący z pośród osób, odpowiadających warunkom dla ławników przewidzianym, a należących do właściwej grupy zawodowej.

§ 14. Na ławnika nadzwyczajnej komisji rozjemczej może być powołany ten, kto posiada odpowiednie warunki, aby być powołanym na ławnika sądu pracy na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 350), przyczem jednak mogą być powoływani na ławników nadzwyczajnej komisji rozjemczej posłowie do Sejmu i senatorowie.

§ 15. (1) Kandydat na ławnika, zgłoszony przez przedstawicielstwo strony, nie może uchylić się od objęcia tego stanowiska.

(2) Ławnik, powołany przez przewodniczącego w trybie § 13 ust. 2, może odmówić przyjęcia stanowiska z ważnych przyczyn, zwłaszcza jeżeli:

- 1) przekroczył 60 rok życia,
 - 2) jest dotknięty ułomnością, utrudniającą sprawowanie urzędu,
 - 3) nie mieszka na obszarze objętym zatargiem.
- (3) O dopuszczalności odmówienia przyjęcia stanowiska ławnika orzeka ostatecznie przewodniczący nadzwyczajnej komisji rozjemczej.

(4) W razie zwolnienia ławnika w przypadkach przewidzianych w ust. 2 § 15 i § 16 przewodniczący powołuje na ławnika inną osobę.

(5) Uchylenie się ławnika od objęcia tego stanowiska lub od wykonywania czynności ławnika pociąga za sobą skutki przewidziane w § 37 rozporządzenia niniejszego.

§ 16. Minister Opieki Społecznej, na wniosek przewodniczącego nadzwyczajnej komisji rozjemczej, może pozbawić stanowiska ławnika, jeżeli:

- a) co do niego zajdą lub staną się wiadomymi okoliczności, które wyłączają go od zajmowania stanowiska ławnika (§ 14),
- b) jeżeli stał się winnym poważnego naruszenia swoich obowiązków urzędowych, a w szczególności, jeżeli pomimo wezwania przewodniczącego nie bierze udziału w posiedzeniach komisji.

§ 17. (1) Wszyscy członkowie nadzwyczajnej komisji rozjemczej składają przed przewodniczącym przed przystąpieniem do swoich czynności, uroczyste przyrzeczenie treści następującej:

(2) „Przyrzekam uroczyście, że w charakterze członka nadzwyczajnej komisji rozjemczej, powołanej do załatwienia zatargu zbiorowego, będę sumiennie i bezstronnie spełniał powierzone mi czynności, będę się kierował przy stosowaniu istniejących przepisów i wykładni zobowiązań ogólnymi zasadami prawa i słuszności, przy ustalaniu zaś nowych warunków pracy będę uwzględniał interesy pracodawców i pracowników zgodnie z przeświadczeniem słuszności, biorąc pod uwagę potrzeby dobra publicznego i gospodarstwa społecznego“.

(3) Przewodniczący składa powyższe przyrzeczenie przed Ministrem Opieki Społecznej.

(4) Od członków komisji, będących funkcjonariuszami państwowymi, przewodniczący uroczystego przyrzeczenia nie odbiera, lecz przypomina im ich przysięgę służbową.

Tryb postępowania.

§ 18. (1) Po złożeniu przyrzeczenia przez obowiązanych do tego członków nadzwyczajnej komisji rozjemczej, przewodniczący zwołuje posiedzenie gospodarcze z udziałem członków, wyznaczonych przez ministrów, na którym:

1) ustala się obszar oraz gałęzie pracy, objęte zatargiem,

2) ustala się skład kompletu orzekającego, termin i miejsce rozprawy, oraz kogo należy wezwać w charakterze uczestników zatargu.

(2) Po odbyciu posiedzenia gospodarczego przewodniczący:

- a) występuje do uczestników zatargu z wezwaniem pisemnym o wskazanie kandydatów na ławników niestałych (§ 13 ust. 1) oraz
- b) wydaje wszelkie niezbędne zarządzenia celem przygotowania rozprawy.

§ 19. (1) Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad prawidłowym jej biegiem.

(2) W razie niestawiennictwa któregośkolwiek z uczestników zatargu komisja decyduje, czy rozprawa ma być prowadzona, przerwana lub odroczone.

(3) Rozprawa powinna być odroczone, jeżeli któremukolwiek z uczestników nie doręczono zawiadomienia.

§ 20. Rozprawy komisji są niejawne, jednak przewodniczący komisji może dopuścić na wniosek stron lub z urzędu obecność na rozprawie osób imiennie oznaczonych. Zezwolenie powyższe może być w każdej chwili przez przewodniczącego cofnięte.

§ 21. (1) W sprawie powodów wyłączenia członków nadzwyczajnej komisji rozjemczej ma odpowiednie zastosowanie przepis art. 54 kodeksu postępowania cywilnego.

(2) O wyłączeniu członka nadzwyczajnej komisji rozjemczej rozstrzyga przewodniczący ostatecznie, o ile zaś chodzi o osobę przewodniczącego — rozstrzyga ostatecznie Minister Opieki Społecznej.

§ 22. Wnioski co do właściwości komisji i co do wyłączenia członków komisji powinny być zgłoszone nie później niż przed przystąpieniem do rozpatrywania przedmiotu zatargu.

§ 23. Po otwarciu rozprawy merytorycznej przewodniczący obowiązany jest zwrócić się do stron z propozycją polubownego zakończenia zatargu. Jeżeli polubowne zakończenie nie nastąpi, komisja przystępuje do rozpatrzenia sprawy. Przedstawienie stanu sprawy może być powierzone przez przewodniczącego jednemu z członków komisji.

§ 24. Nadzwyczajna komisja rozjemcza ma prawo badać świadków i biegłych, tudzież zbierać wszelkie potrzebne dowody. Komisja może z urzędu lub na wniosek uczestników zatargu zaprzysiąc świadka lub biegłego. Przysięgę względnie zapewnienie o zeznawaniu prawdy odbiera przewodniczący według przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

§ 25. Komisja może zasięgać informacji od władz i urzędów; informacje urzędowe udzielone komisji z zastrzeżeniem ich poufności nie mogą być ujawniane.

§ 26. (1) Tajemnice handlowe i techniczne badanych przedsiębiorstw, udzielane komisji, mają z urzędu zastrzeżoną ich poufność.

(2) Ponadto komisja zarówno z własnej inicjatywy, jak i na żądanie osób interesowanych może orzec o poufności złożonych zeznań i otrzymanych informacji.

(3) Członków i rzeczoznawców nadzwyczajnej komisji rozjemczej obowiązuje dochowanie tajemnicy pod rygorem, przewidzianym przez art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 604).

§ 27. Zarówno członkowie komisji, jak i uczestnicy zatargu uprawnieni są do zadawania pytań świadkom i biegłym; jednak przewodniczący może uchylić pytanie, które uzna za niewiążące się ze sprawą.

§ 28. W toku rozprawy przewodniczący udziela głosu uczestnikom zatargu we wszystkich sprawach, przestrzegając zasady, że jeżeli w jakiejkolwiek kwestji jeden z uczestników zabiera głos, prawo głosu służy również wszystkim innym uczestnikom zatargu.

§ 29. O ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej do postępowania dowodowego przed komisją, w szczególności do badania świadków i biegłych, oględzin na miejscu, składania i sprawdzania ksiąg i dokumentów, mają odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Czynności spełniane według kodeksu postępowania cywilnego przez przewodniczącego sądu wykonywa przewodniczący komisji, zaś czynności sędziego wyznaczonego — jeden z członków komisji, delegowany przez przewodniczącego.

§ 30. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego następują przemówienia uczestników zatargu. Na żądanie przewodniczącego uczestnicy zatargu obowiązani są określić swoje stanowisko we wszystkich kwestjach, związanych z zatarciem. Kolejność przemówień ustala przewodniczący, przestrzegając zasady, aby pierwsi przemawiali uczestnicy zatargu, którzy zażądali zmiany dotychczasowych warunków pracy.

§ 31. Po wyczerpaniu głosów uczestników zatargu przewodniczący wzywa po raz ostatni strony do polubownego załatwienia zatargu, poczem zamyka rozprawę i zarządza naradę w celu wydania orzeczenia.

§ 32. Narada nadzwyczajnej komisji rozjemczej jest tajna i nikt poza członkami komisji, a w razie potrzeby i jej sekretarzem, obecny na niej być nie może.

§ 33. (1) Orzeczenie nadzwyczajnej komisji rozjemczej zapada większością głosów; przy równej liczbie głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

(2) Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie komisji.

(3) Gdyby niektórzy członkowie komisji odmówili podpisania orzeczenia, wydanego z udziałem ławników, jest ono ważne, jeżeli zostanie podpisane przez większość członków komisji, a w tej liczbie przez wszystkich członków powołanych przez

ministrów. W razie odmowy położenia podpisu przez członka komisji, przewodniczący czyni na orzeczeniu wzmiankę o przyczynach odmowy.

§ 34. (1) Orzeczenie nadzwyczajnej komisji rozjemczej rozstrzyga wszystkie sporne kwestje pomiędzy stronami, dotyczące warunków pracy, na okres czasu ustalony w orzeczeniu.

(2) Orzeczenie nie ma skutków prawnych dla spraw, które przed jego wydaniem zostały wniesione do sądu, chyba, że sąd uzna prawomocnie swoją niewłaściwość lub strony zgodnie zgłoszą wniosek o umorzenie postępowania sądowego.

§ 35. Każdy członek komisji niezależnie od podpisania orzeczenia (§ 33) ma prawo złożyć umotywowane oświadczenie o zajęciu odrębnego stanowiska.

§ 36. Obecny na posiedzeniu sekretarz komisji prowadzi protokół jej obrad, który podpisują przewodniczący i sekretarz.

§ 37. (1) W razie uchylecia się uczestników zatargu od przedstawienia kandydatów na ławników lub uchylecia się ławników od udziału w obradach nadzwyczajnej komisji rozjemczej, nadzwyczajna komisja rozjemcza prowadzi rozprawę i orzeka w składzie trzech członków, wyznaczonych przez ministrów.

(2) Jeżeli część uczestników uchyli się od przedstawienia kandydatów na ławników lub jeżeli część ławników jednej ze stron (pracodawców lub pracowników) uchyli się od udziału w komisji, wówczas liczba ławników ze strony przeciwnej zostaje tak zmniejszona, aby po obu stronach liczba ich była równa. Wyznaczenie osób, które w komplecie mają pozostać, następuje za wspólnym porozumieniem się ławników strony, która musi liczebność swą zmniejszyć, lub, w razie braku wspólnego porozumienia, w drodze losowania.

§ 38. Przewodniczący komisji podaje orzeczenie rozjemcze do wiadomości uczestnikom zatargu, poczem w ciągu czterech dni doręcza im na piśmie orzeczenie wraz z motywami, wzywając strony do przyjęcia orzeczenia, oraz wyznacza termin, zależnie od nagłości sprawy, nie krótszy jednak niż cztery dni, na zgłaszanie sprzeciwów.

§ 39. (1) Sprzeciw może być wniesiony przez uczestnika zatargu, który uważa, iż orzeczenie narusza jego prawa lub interesy.

(2) Sprzeciwy wnoszone są do Ministra Opieki Społecznej za pośrednictwem przewodniczącego komisji, która orzeczenie wydała.

§ 40. Po zakończeniu czynności, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, nadzwyczajna komisja rozjemcza rozwiązuje się. Akta komisji zostają przekazane Ministerstwu Opieki Społecznej.

Przyjęcie orzeczenia przez uczestników.

§ 41. Przyjęcie orzeczenia może być dokonane przez uczestników pisemnie lub ustnie przez oświadczenie do protokołu na posiedzeniu nadzwyczajnej komisji rozjemczej.

§ 42. (1) Orzeczenie nadzwyczajnej komisji rozjemczej może być przyjęte przez uczestników przed jego wydaniem zgóry i w tym przypadku nabiera mocy prawnej niezwłocznie po wydaniu.

(2) Przyjęcie orzeczenia przez niektórych tylko uczestników zatargu powoduje, iż orzeczenie obowiązuje tylko pomiędzy tymi uczestnikami zatargu, którzy je przyjęli.

§ 43. Nadzwyczajna komisja rozjemcza może uznać układ, zawarty przez wszystkich uczestników zatargu podczas postępowania komisji, za orzeczenie nadzwyczajnej komisji rozjemczej, przyjęte przez strony.

Zatwierdzenie orzeczenia.

§ 44. W przypadku, gdy orzeczenie nie zostało przez któregośkolwiek z uczestników zatargu przyjęte w terminie, wyznaczonym w myśl § 38, przewodniczący przedstawia Ministrowi Opieki Społecznej orzeczenie wraz z aktami sprawy. Minister Opieki Społecznej może zatwierdzić orzeczenie, jeżeli ważne interesy gospodarcze i społeczne tego wymagają.

§ 45. (1) Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej o zatwierdzeniu orzeczenia stanowi o uchyleniu wszystkich sprzeciwów zgłoszonych do orzeczenia.

(2) Zarządzenie o zatwierdzeniu orzeczenia wraz z tekstem orzeczenia zostają ogłoszone w „Monitorze Polskim”. Orzeczenie zatwierdzone przez Ministra Opieki Społecznej wchodzi w życie w dacie oznaczonej w powyższym zarządzeniu.

Uchylenie orzeczenia przed terminem.

§ 46. Jeżeli warunki gospodarcze od czasu wydania orzeczenia uległy zasadniczej zmianie, każdy z uczestników zatargu, zakończonego orzeczeniem nadzwyczajnej komisji rozjemczej, może zgłosić do Ministra Opieki Społecznej wniosek o uchylenie orzeczenia przed upływem terminu.

§ 47. O zgłoszeniu wniosku, wymienionego w § 46, Minister Opieki Społecznej zawiadamia wszystkich uczestników odnośnego zatargu i udziela im terminu nie krótszego niż 14 dni na zakomunikowanie swego stanowiska.

§ 48. Orzeczenie uchyla przed upływem jego terminu Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Nadanie orzeczeniu mocy powszechnie obowiązującej.

§ 49. Każdy z uczestników zatargu może zwrócić się do Ministra Opieki Społecznej o nadanie mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu nadzwyczajnej komisji rozjemczej w danej gałęzi pracy na całym obszarze, dla którego orzeczenie zostało wydane lub na części tego obszaru. Petent winien udowodnić, że orzeczenie posiada gospodarczo przeważające znaczenie w danej gałęzi pracy na obszarze, dla którego orzeczenie ma uzyskać moc powszechnie obowiązującą, a w szczególności podać, jaki jest stosunek liczbowy zakładów, objętych orzeczeniem i pracowników w nich zatrudnionych, do zakładów i pracowników w gałęzi pracy i na obszarze, którego dotyczy żądanie nadania mocy powszechnie obowiązującej.

§ 50. Zgłoszenie podania o nadanie mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu nadzwyczajnej komisji rozjemczej podaje się do wiadomości publicznej w drodze obwieszczenia Ministra Opieki Społecznej w „Monitorze Polskim”.

§ 51. Przeciw nadaniu orzeczeniu mocy powszechnie obowiązującej każda osoba zainteresowana może wnieść sprzeciw do Ministra Opieki Społecznej. Sprzeciw należy wnieść za pośrednictwem właściwego okręgowego inspektora pracy w ciągu dni 14 od daty ogłoszenia obwieszczenia Ministra Opieki Społecznej w „Monitorze Polskim” (§ 50).

§ 52. Po upływie terminu na składanie sprzeciwów, przewidzianych w § 51, Minister Opieki Społecznej może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o nadanie orzeczeniu mocy powszechnie obowiązującej.

Przepis końcowy.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

105.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 stycznia 1934 r.

w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma).

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma) (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 439), przedłużoną ostatnio rozporządzeniem z dnia 13 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 438) do dnia 28 stycznia 1934 r., przedłuża się na dalsze 6 miesięcy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

106.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 10 grudnia 1933 r.

o pozwoleniach na broń, wydawanych przez władze wojskowe.

Na podstawie ust. 2 art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) zarządzam co następuje:

§ 1. Pozwolenia na krótką broń palną i broń myśliwską do użytku osobistego (pozwolenia na broń) wydają według wzoru, ustalonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia:

- a) żołnierzom w służbie czynnej i w stanie nieczynnym, oraz oficerom kontraktowym i czasu wojny — przełożeni o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku;

- b) żołnierzom w stanie spoczynku — powiatowi komendantowi uzupełnień.

§ 2. Pozwolenia na broń wydaje władza wojskowa (§ 1) według swobodnego uznania, przyczem przy udzielaniu pozwoleń podoficerom i szeregowcom należy brać pod uwagę, czy przytoczone przez nich motywy uzasadniają dostatecznie potrzebę posiadania i noszenia broni palnej do użytku osobistego.

§ 3. 1. Władza wojskowa wydaje pozwolenia na broń bez oznaczenia czasu trwania jego ważności.

2. Jeżeli broń ma być dopiero nabyta, władza wojskowa określa w pozwoleniu termin jej nabycia; w razie niedotrzymania tego terminu, pozwolenie na broń traci swą moc.

§ 4. Żołnierz, w którego prawne posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, powinien najdalej do 14 dni pozbyć się broni, lub wnieść prośbę o udzielenie mu pozwolenia na tę broń.

§ 5. 1. Żołnierz nabywający broń palną do użytku osobistego, jest obowiązany wpisać w odcinku II pozwolenia rodzaj, wzór, kaliber i numer broni nabytej, podpisać się i wręczyć ten odcinek osobie, od której broń nabył.

2. Osoba, od której żołnierz broń nabył, jest obowiązana wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer broni do odcinka I pozwolenia. Ten odcinek pozwolenia pozostaje przy nabywcy i stanowi dowód prawnego nabycia przezeń broni, w pozwoleniu wyszczególnionej.

3. Żołnierz, który broń nabył, jest obowiązany ponadto wpisać: rodzaj, wzór, kaliber i numer nabytej broni na grzbiecie pozwolenia.

§ 6. 1. Żołnierz może zbyć broń palną posiadaną do użytku osobistego:

- a) na rzecz osoby, posiadającej pozwolenie na handel bronią, a nabywającej daną broń w celach handlowych;
- b) na rzecz osoby, wykazującej się pozwoleniem na daną broń i kartą uprawniającą do nabycia danej broni, wydanymi przez powiatową władzę administracji ogólnej;
- c) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni, jako broni służbowej (lit. b) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
- d) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni jako należącej do jej przepisowego uzbrojenia (lit. a) ust. 1 art. 21 Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);
- e) na rzecz żołnierza, wykazującego się pozwoleniem, wydanym przez władzę wojskową (§ 1).

2. Sprawy zbywania broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. a) normują osobne przepisy (art. 8 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych).

3. Przy zbywaniu broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. b), c), d), e) powinien żołnierz otrzymaną od tych osób kartę (lit. b), zaświadczenie (lit. c), d)) lub odcinek II pozwolenia (lit. e)), podpisaną